

Artikel

Dichter bij Hem: gedachten over het lijden

door Bart Broekman

Dit artikel is bedoeld als een pastorale handreiking voor hen die worstelen met vragen rondom het lijden. Een antwoord op het waarom van het lijden is moeilijk te geven. Toch zegt de Bijbel er voldoende over om het lijden te dragen en er zelfs hoop uit te putten. Ik wens u Gods zegen bij het lezen van deze overdenking.

Dichter bij Hem!



Enige tijd geleden heb ik onze auto maar weer eens onder handen genomen. Na zeven jaar wind en weer te hebben getrotseerd verschenen er toch enkele roestplekken. Ik dacht de meest ideale en gemakkelijkste oplossing toe te passen door met een klein kwastje wat nieuw lak op de roest te smeren. En inderdaad een jaar lang leek de auto weer als 'nieuw'. Maar tot mijn grote schrik ontdekte ik enkele weken geleden dat de roest zich had uitgebreid. De plekken waren helemaal niet verdwenen. Ze waren alleen maar groter geworden. In mijn onnozelheid dacht ik goed te handelen, maar ik had alleen maar grotere schade aangericht!

Van binnenuit

Zo kunnen er ook in ons leven 'roestplekken' zijn. Sommigen ontstaan van binnenuit. "Want van binnenuit, uit het hart van de mensen, komen slechte gedachten, ontucht, diefstal, moord, overspel, hebzucht, kwaadaardigheid, bedrog, losbandigheid, afgunst, laster, hoogmoed, dwaasheid; al deze slechte dingen komen van binnenuit, en die maken de mens onrein" (Marcus 7:21-23). Deze dingen berokkenen veel schade en leed. Niet alleen voor de slachtoffer, maar ook voor de persoon in kwestie. "Wat een mens zaait, zal hij ook oogsten. Wie op de akker van zijn zondige natuur zaait oogst de dood, maar wie op de akker van de Geest zaait oogst het eeuwige leven" (Galaten 6: 7-8). Iets doen wat in strijd is met Gods wil kan pijnlijke gevolgen hebben.

Van buitenaf

Maar er kan ook lijden ontstaan als iemand anders iets doet wat in strijd is met Gods wil. Een voorbeeld is Jozef die door zijn broers in de put werd gegooid (Genesis 37:11-36). Of lijden ontstaat vanwege de natuurlijke wetten en de effecten van een gevallen wereld. De Bijbel noemt aardbevingen, vulkaanuitbarstingen, oorlogen, hongersnoden, enz. (Romeinen 8:22; Matteüs 24:7-8). Ook door satanische activiteiten kan er lijden ontstaan. Denk aan Job. Hij werd door Satan geraakt in de dingen die hem zo dierbaar waren (Job. 1:1-28). Een ander voorbeeld is Paulus die door een engel van Satan met vuisten werd geslagen (2 Korintiërs 12:7-10).

Dus ook van buitenaf kunnen bepaalde dingen ons leven hevig beïnvloeden of zelfs beschadigen. Als we om ons heen kijken zien we welk een verdriet daaruit voortvloeit. Het overlijden van een geliefde, een partner die je in de steek laat, een miskraam, dagelijkse pesterijen op school, een ernstige ziekte, enz.. Het zijn allemaal gebeurtenissen die voor pijn en lijden zorgen.

En God? Wat doet Hij ermee? De Here God spreekt Zich er Zelf over uit. Hij vindt het verschrikkelijk! Hij wil niets anders dan dat Zijn verwonde en zieke schapen verbonden en versterkt worden. Hij is de Goede Herder die werkelijk betrokken is bij elk detail van ons leven (Ezechiël 34). En wij? Wat doen wij met die 'roestplekken'? Die pijnlijke plekken en momenten in ons leven. Stoppen we ze weg onder een mooi laklaagje of geven we ze een rigoureuze behandeling?

Grote verdrukkingen

In Hebréeën 11 vinden we een grote groep van godvruchtige mensen. Wijzend op de vreugde die ligt in het volgen van Jezus Christus, noemt de schrijver de vele zegeningen die ze in hun leven mochten ervaren. Maar daarmee is niet alles gezegd. De Bijbel is een realistisch boek dat niet alleen spreekt over vrede en hoop, maar ook over strijd en onderdrukking. Veel

godsmannen en godsvrouwen zijn vervolgd of vermoord. Ook heden ten dage worden we bepaald bij de consequenties die het christen zijn met zich meebrengt. Ieder van ons kent wel de verhalen van martelingen en executies in landen als Algerije, Iran, Maleisië, China, enz.. Daarmee is niets nieuws gezegd. Paulus sprak ook al over gevangenschap, slagen, beproevingen, sociale druk, verwerping en allerlei moeilijkheden omwille van het Evangelie van Jezus Christus.

“Door de Joden ben ik vijfmaal met veertig min één zweepslagen gestraft, ik ben driemaal met stokslagen gestraft, ik ben eenmaal met stenen bekogeld en heb driemaal schipbreuk geleden. Eén keer heb ik een heel etmaal op zee rondgedreven. Voortdurend was ik onderweg, bedreigd door rivieren, rovers, volksgenoten en vreemdelingen, in gevaar in de stad, in de woestijn, op zee en te midden van schijngevolgen. Ik heb gezwoegd en geploeterd, vaak zonder te slapen, hongerig en dorstig, vaak zonder te eten, verkleumd en zonder kleren. En dan laat ik al het andere nog buiten beschouwing: de druk waaronder ik dagelijks sta vanwege mijn zorg voor de gemeenten.” (2 Korintiërs 11:24-28)

Een ‘ver van mijn bed show’

Echter, lang niet iedereen zal zich daar in herkennen. Soms lijken de christenvervolgingen wel een ‘ver van mijn bed show’. Maar toch, een christen ontkomt niet aan het lijden om Christus’ wil. “Ze hebben Mij vervolgd, dus zullen ze ook jullie vervolgen” (Johannes 15: 20). “Allen die vroom en in eenheid met Christus Jezus willen leven, zullen worden vervolgd” (2 Timoteüs 3: 12). En een ware christen zal hoe dan ook moeite en strijd ervaren in het handhaven van een godvrezende wandel (Hebreeë. 12:1.4).

Als Paulus schrijft over problemen in de gemeente en spanningen in zijn eigen bestaan (vgl. 1 Korintiërs 1:11, Romeinen 7:15- 25), dan raakt ons dat meer dan de vervolgingen ver weg. Het is herkenbaar. We weten dat ongelukkige momenten zo ineens in het leven kunnen zijn. Een fijne dag kan vergald worden door een vervelende opmerking. Ons geloofsleven kan ontworcht raken door steeds weer toe te geven aan die ene aanhoudende zonde. Blijheid kan omslaan in intens verdriet bij het horen van een schokkend bericht. En een diep ingrijpende gebeurtenis kan een zorgeloos bestaan veranderen in een “hel op aarde”. Het zijn verschillende vormen van lijden die soms als een muggenbeet, maar soms ook als een dodelijke steek, ons leven hier op aarde bijzonder moeilijk maken.

Vreugde en verdriet. Ze liggen dicht bij elkaar. Dat is nu eenmaal de praktijk van het leven. We zullen dat moeten accepteren. Jezus zei: “Ik ben gekomen om leven te geven en overvloed” (Johannes 10: 10), maar Hij wees er ook op dat wie Zijn volgeling wil zijn, zichzelf moet verloochenen, bepaalde gemakken van dit leven moet opgeven en een zwaar kruis zal dragen (Marcus 8: 34-36). En Paulus schrijft aan Timoteüs: “...aanvaard het lijden...” (2 Timoteüs 4: 5).

Het kiekeboe-spel

Het is een opvallende verschijnsel dat steeds meer christenen deze waarheid bedekken met het kleed van een vals evangelie, het zogenaamde ‘welvaartsevangelie’. Ze zijn als een klein kind dat de ogen sluit voor de nare werkelijkheid en zegt: “Ik zie niets, dus er is ook niets”. In hun fantasie dromen ze van een paradijs met de mooiste vruchten. Maar als ze hun ogen open doen is de werkelijkheid niet veranderd en is daar toch de confrontatie met verdriet en pijn.

Het is schrijnend dat steeds meer gelovigen worden meegelokt in dit gevaarlijke fenomeen van ‘kiekeboe’ spelen. Want de ‘kiekeboe’ zal voor velen leiden tot frustratie (“is mijn geloof wel groot genoeg?”) en een miskenning van Christus’ opdracht om ons kruis te dragen in een

wereld van leed en zorgen. Of we ons nu strikt houden aan alle geboden en verboden die God ons gegeven heeft of ons in volledige overgave laten vullen met Zijn Geest, het doet niets af aan de werkelijkheid om ons heen, dat we nog steeds deel uit maken van een gevallen en onvolmaakte wereld. Maar het behoedt ons ook niet voor pijn. Op geen enkele wijze kunnen we daaraan ontsnappen. De volmaaktheid, waarin geen pijn en verdriet meer zal zijn, is niet van deze wereld, maar van een toekomstige. Van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. "Onze stad is hier niet blijvend, wij kijken juist verlangend uit naar de stad die komt" (Hebreeën 13:14). We zullen daarom als volgelingen van Christus ons lijden moeten accepteren als zijnde een onoverkomelijk gegeven in een gebroken wereld.

Vastgeroest

Nou... dat klinkt pessimistisch, zal menigeen waarschijnlijk denken. Wil dat zeggen dat we daarin maar moeten berusten? Nee, zeer zeker niet! We mogen ons altijd uitstrekken naar herstel en genezing. En ook vandaag doet God nog steeds wonderen. Maar als er in ons leven lijden is, of dat nu van buitenaf in ons leven komt of het dringt zich van binnenuit aan ons op, dan kunnen we dat niet verbergen onder een laklaagje. Net doen alsof er niets aan de hand is. We kunnen en mogen onze ogen niet sluiten voor de innerlijke pijn. Als we dat toch doen, zullen we uiteindelijk verworpen worden tot een hoop oud roestig schroot. Vaak met een mooi laagje chroom er om heen. Maar in de kern van ons mens-zijn, zijn we dan totaal vastgeroest omdat we het gevaarlijke 'kiekeboe-spel' hebben gespeeld. Daar zal geen getuigenis van uit gaan. Uiteindelijk zullen we zelfs met onze gemaakt overtuiging door de mand vallen en misschien ook nog wel schade toebrengen aan hen die vol ontzag naar ons opkeken.

Behoeftbevreddiging of gehoorzaamheid?

Maar wat dan? Toch berusten in het lijden? We hebben toch ons geloof in Jezus Christus die ons in staat stelt uit te stijgen boven de stormen van zonde en schuld, van lijden en verdriet? Ja, zeer zeker! Maar het begint er op te lijken dat ook deze gedachte wordt gebruikt (misbruikt) in de 'kiekeboe-theologie'. Het geloof dient er dan niet meer toe om te leren onder alle omstandigheden tevreden te zijn, zoals 1 Thessalonicenzen 5: 18 ons aanreikt: "Dank God onder alle omstandigheden, want dat is wat Hij van u, die één bent met Christus Jezus, verlangt". Het geloof dient er veel meer toe de omstandigheden zo te veranderen dat ze aan onze eigen wensen tegemoetkomen: vrij zijn van pijn, los van het lijden! Een vooraanstaande autoriteit in deze welvaartstheologie schreef: "Zoek naar een Bijbelvers dat belooft wat u vragen wilt aan God... De Bijbel bevat meer dan 8000 beloften. Kies de uwe uit en neem er bezit van". Zo wordt de Bijbel een grabbelton waar ieder naar zijn eigen geluk in mag graaien.

Het is waar dat God ons vele beloften heeft gegeven. Dat heeft Hij gedaan met het oog op de omstandigheden waarin wij verkeren, om ze dragelijk te maken en ons in de hoop te sterken dat Hij alles in Zijn Hand heeft. Zijn beloften zijn er niet voor om de omstandigheden naar eigen hand te zetten of om (hier op aarde) bevrijd te worden van al ons lijden. Psalm 37:4 is een fijne belofte: "Zoek je geluk bij de HEER, Hij zal geven wat je hart verlangt". Maar het is verkrachting van Gods Woord als we deze tekst gebruiken als een soort wondermiddel om onze wensen verwezenlijkt te zien worden. Een directe behoeftebevreddiging is wel heel begrijpelijk (vooral in deze tijd van consumeren), maar toch is dat niet wat God van ons verlangt. Ons geloof is er niet voor om onze eigen behoeften te bevredigen, maar om Zijn wil te doen. Het is niet "mijn wil geschiede", maar "Uw wil geschiede" (vgl. Lucas 22:42).

Pastoraat is niet alleen het oplossen van problemen

Een definitie van het pastoraat: "het doel van pastoraat is dat de persoon zondanig verandert dat hij overwinning behaalt over zijn problematiek en leert te leven naar het beeld van Christus en tot eer van God". Dat is een mooie definitie waar ik helemaal achter kan staan. Toch wekt het de indruk dat het in het pastoraat alleen gaat om het oplossen van problemen. Maar niets minder waar! Waar het wel om gaat is dat we leren ontdekken wie God voor ons mag zijn in de situatie waarin we zitten.

Het gaat om Hem, niet om ons. Het gaat er niet om dat wij ons goed voelen. Uiteraard is het goed om verlangens te hebben naar herstel. Uiteindelijk is dat ook wat de Here in ons leven wil doen. Zijn hart gaat naar ons uit. Hij wil ons helen en heeft daar zelfs Zijn Zoon voor gegeven. Maar Gods woord roept ons op om de Here God zelf als vertrekpunt te nemen in ons denken (Galaten 2:20; Efeziërs 4:17).

Pastoraat is dus niet in eerste instantie het oplossen van problemen, maar het wil veel meer bewerkstelligen dat we de pijn gebruiken als aanleiding of als middel om een betere kijk te krijgen op het wezen en de bedoeling van God.

Veranderen naar Zijn beeld

Handelen naar Zijn wil betekent ook dat we ons kruis moeten dragen, het lijden aanvaarden. Om dat te kunnen dragen geeft Hij ons vele beloften. Niet om God voor het karretje te spannen, maar opdat wij door het lijden heen Zijn stem gaan verstaan en in gezindheid steeds meer gaan lijken op Zijn Zoon de Here Jezus (vgl. 2 Korintiërs 3:18; Kolossenzen 3:10). In ons lijden kan God dus de pijnlijke momenten gebruiken om ons te vormen naar Zijn beeld.

" Maar wij zijn slechts een aarden pot voor deze schat; het moet duidelijk zijn dat onze overweldigende kracht niet van onszelf komt, maar van God. We worden van alle kanten belaagd, maar raken niet in het nauw. We worden aan het twijfelen gebracht, maar raken niet vertwijfeld. We worden vervolgd, maar worden niet in de steek gelaten. We worden geveeld, maar gaan niet te gronde. We dragen in ons bestaan altijd het sterven van Jezus met ons mee, opdat ook het leven van Jezus in ons bestaan zichtbaar wordt." (2 Korintiërs 4: 7-10).

Zelfs 'roestplekken' die van binnenuit (uit de oude mens - Kolossenzen 3: 8-9) ontstaan, kunnen dan in dat lijdensproces worden tot een heerlijk aangezicht. In Ezechiël 24 lezen we dat het lijdende Jeruzalem wordt vergeleken met een roestige pot (vs. 6). De enige manier om de roest te laten verdwijnen, was te komen in het heilige en louterende vuur van God (vs. 11). Dat is wat anders dan het te bedekken met een laklaagje! Elders geeft Ezechiël het beeld van een muur, dat staat voor datgene wat uit de mens zelf voortkomt en los staat van enige openbaring van God. Deze muur kan nooit stand houden. Eenmaal zal hij vallen (Ezechiël 13:3-13)! Voor God is het innerlijk belangrijk. Hij richt zich op het hart van de mens (Romeinen 8: 27), opdat wij Hem welgevallig zouden zijn. Ook in de lijdensmomenten.

De Bijbel spreekt van lijden dat ons in staat stelt anderen te helpen en te troosten (2 Korintiërs 1:4; Kolossenzen 1:24). Hij spreekt over lijden dat ons vertrouwen in God versterkt (2 Kor. 1:8-9), ons leert om nederig te zijn (2 Korintiërs 12:7-10) of meer geduld te hebben (Jacobus 1:3). De Bijbel spreekt over lijden als toetssteen voor ons geloof (1 Petrus 1:6-8); Openbaring 2:10). Maar toch, als God moeilijke situaties toelaat dan weten we daar niet altijd het doel van. Dat maakt ons wel een angstig. Desondanks mogen we weten dat het doel dat Hij nastreeft goed is (Romeinen 8: 28) en dat Hij let op onze innerlijke gesteldheid.

Heilige olie

Het is Zijn verlangen dat we in moeilijke situaties ons oog gericht houden op Hem (Hebreeën 12: 2). Maar soms drukken de omstandigheden ons zo zwaar en soms is de wanhoop zo groot dat we alleen maar kunnen uitroepen: "Waarom Heer? Waarom ik? Waarom is mijn geliefde op dit moment uit het leven weggenomen? Als u liefde bent, waarom laat u dan zoveel verdriet toe? Waarom stopt u niet het lijden (vgl. Job 3)?" Soms zitten we zo vast in ons verdriet dat we alleen nog maar kunnen zeggen: "Heer, ik kan niet meer. Het is mijn teveel. Ik ben op!" (vgl. 1 Koningen 19: 4).

En toch zegt God tegen ons: "Draag je kruis!". "Maar... waarom Heer? Ik kan niet meer!". "Ik beloof je, Mijn kind, dat je kruis nooit zo zwaar zal worden, dat je het niet meer dragen kunt (1 Korintiërs 10: 13). Ik ben bij je, ook in de momenten dat het zo moeilijk gaat. Je mag bij me komen met je innerlijke pijn. Dan zal ik je zalven met Mijn olie (Psalm. 23: 5)".

Als we zo zijn vastgeroest door de pijn van het lijden, dat we niet meer in beweging kunnen komen, dan is God daar met Zijn olie. Heilige olie! Geen laklaag, want dan komen we alleen maar vaster te zitten. Geen ontkenning van innerlijke pijn. Geen vals evangelie. Maar een open en eerlijk belijden aan God. "De Heer is nabij. Wees over niets bezorgd, maar vraag God wat u nodig hebt en dank Hem in al uw gebeden" (Filippenzen 4:6). Dan zal Hij zorgen dat we verder kunnen gaan (2 Korintiërs 12: 9-10), ook al weten we niet waarom we moeten lijden. Maar in ieder geval zal "de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, onze harten en gedachten in Christus Jezus bewaren" (Filippenzen 4:7).

Het anker dat we gebruiken om de stormen van ons leven te doorstaan, mag gevormd zijn door de dankbaarheid voor wat er aan het kruis op Golgotha is gebeurd en door een rotsvast vertrouwen in datgene wat er gaat gebeuren als Jezus weer terug komt.

Het lijden blijft vaak een mysterie. We krijgen daar in ons leven soms een antwoord op, maar lang niet altijd (Romeinen 11:33). Vragen te over! We kunnen het vaak niet vatten. Maar toch mogen we er niet voor op de loop gaan. Want één ding is mij duidelijk: God is bij mij en Hij wil dat ik kom bij Hem!

Het verhaal van Bram

De geur van het pas gemaaid gras en het vrolijk tssjilpen van de vogels kondigen een mooie dag aan. Zachtjes schijnt de zon door de ochtendnevel. Het is goed vliegweer. Bram heeft al honderden vluchten gemaakt, maar telkens weer kijkt hij vol verlangen uit naar een volgende vlucht met zijn oud 'kistje'. Zoals een klein kind blij is met zijn versleten knuffel, zo verheugd is Bram over zijn tweemotorig vliegtuigje. Hij is een van de weinigen die zo'n type in zijn bezit heeft. Dat beseft hij maar al te goed. Vol trots doet hij zijn laatste inspectie. Vloeistoffen, instrumenten, scharnieren en kabels, alles werkt uitstekend. Net als altijd. "Beste jongen", denkt Bram, "je laat me nooit in de steek".

Tien minuten later hangt het toestel in de lucht. De ochtendnevel heeft plaats gemaakt voor een strak vergezicht. Het is helder weer. Bram geniet met volle teugen en luistert naar de monotone, maar vertrouwde klanken van zijn zwevend voertuig. Langzaam laat hij zijn blik glijden over het bedieningspaneel. Nog steeds alles in orde. Zijn ogen controleren aandachtig de ruimte in de cockpit. Een goede vlieger zal nooit in zijn concentratie verslappen. Vooral niet in dit soort toestellen, die onbekend zijn met automatische functies. Bram vervolgt zijn controle.

Plotseling houdt hij zijn adem in. Zijn ogen, die zich door de concentratie gevormd hadden tot

kleine spleetjes, sperren zich wijd open. Hij voelt zijn hart kloppen in zijn keel. Zijn beide handen pakken krampachtig de stuurknuppel. Een lichte paniecreactie maakt zich van hem meester. Dit kan niet waar zijn! Wat hij nu ziet kan uitlopen op een regelrechte ramp. De kabels die verbinding maken met het stuurmechanisme zien er gehavend uit. Eén kabel is al bijna doormidden. Half doorgebeten door... ratten. Bram gelooft zijn eigen ogen niet. "Hoe bestaat het? Ratten, waar komen die nu vandaan? Op de grond zag het er nog goed uit. Maar moet je nu zien. Ratten! En nog steeds knagen ze aan de kabels van mijn toestel". Met veel moeite maant hij zichzelf tot kalmte. Alleen dor rustig te blijven en goed na te denken kan hij de zaak misschien nog redden. Maar dan moet hij wel snel zijn, anders...

Razend snel denk hij na. "Als ik de ratten probeer te pakken, heb ik geen controle over de besturing en storten we neer. Maar als ik niets doe storten we ook neer". Met gedwongen beheersing zoekt Bram naar de oplossing. Opnieuw gaan zijn ogen door de kleine ruimte. Ze blijven steken bij zijn zuurstofmasker. Ineens krijgt hij een lumineus idee. Gewaagd, maar als het lukt, is het afdoende om uit de gevarezone te komen. Snel zet hij zijn zuurstofmasker op en laat hij zijn toestel stijgen. Hoger en hoger. Tot hij in de ijle lucht komt, waar de ratten flauwvallen van zuurstofgebrek. Er klinkt een zucht van verlichting. Het gevaar is voorlopig geweken. "Hier zit ik goed", denkt Bram, "hier is het veilig...".

Dichter bij Hem!

Het verhaal is nog niet afgelopen. Ik zou niet weten hoe het leven van Bram verder verloopt. Maar het is een geschiedenis die mij het volgende leert. Er kunnen in ons leven momenten zijn dat er ratten knagen aan de kabels van ons bestaan. Er gebeuren dingen die we niet willen en toch zijn ze er. We kunnen ze niet verklaren en toch hebben we er mee te maken. We kunnen dan drie dingen doen.

1. We kunnen ons zo richten op de pijn en het lijden dat we vergeten waar het in het leven werkelijk om draait. We worden opgezogen door het lijden en verliezen God uit het oog.
2. Een andere mogelijkheid is niets doen. Het lijden ontkennen en ons wanen dat er niets aan de hand is. Uiteindelijk storten we in omdat we onze eigen emoties en gedachten niet serieus nemen. Of we worden harde mensen die zich afsluiten voor de zegen en de doorwerking van God in ons leven.
3. Een derde mogelijkheid is dat we onze levenskist laten stijgen. Ons begeven daar waar God is en waar de negatieve krachten van het lijden geen effect hebben. Uiteindelijk is dat Gods verlangen, wat er ook gebeurt. Dichter bij hem! Zodat we Hem beter leren kennen en groeien in ons geloof (1 Petrus 1:6-8; Jacobus 1:2-4).

De oplettende lezer zal zich misschien afvragen waarom God de ratten in ons leven niet doodt. Dan zijn we toch van alle ellende af? Ik geloof dat God dat éénmaal zal doen. Als we in Zijn heerlijkheid zijn aangekomen, hetzij door sterven, hetzij door de opname tijdens Zijn wederkomst, zullen we het leven smaken zoals God het werkelijk heeft bedoeld. Een leven zonder dood, rouw, geklaag of moeite (Openbaring 21:4). Dat is een heerlijk vooruitzicht, maar het geeft maar ten dele antwoord op de gestelde vraag. Ik geloof ook dat als God ons nu al zou verlossen van elke vorm van lijden, zonder dat de hele schepping wordt vernieuwd, we sterk de neiging zouden hebben 'laagvliegers' te worden. Ver bij God vandaan.

We kunnen het plan dat God met ons leven en de schepping heeft, beter voorbehouden aan Hem. Immers, Hij heeft alles in Zijn hand en Hij weet wat we nodig hebben. Dicht bij Hem zijn, dát is wat we nodig hebben. Alleen dan kunnen we leven en groeien tot Zijn eer. We zullen ontvangen wat we werkelijk nodig hebben om staande te blijven in moeilijke tijden. "Hij heeft immers zelf gezegd: 'Nooit zal ik u afvallen, nooit zal ik u verlaten', zodat we vol vertrouwen kunnen zeggen: 'De HEER is mijn helper, ik heb niets te vrezen...'" (Hebreeën 13:6). ■

Vragen ter overdenking

1. Lees 1 Korintiërs 1:22-24. Waarom is het voor veel mensen zo moeilijk om het Evangelie van het lijden van Christus te geloven? Wat betekent het kruis van Christus voor jou in je leven van alledag?
2. Lees 1 Petrus 2: 19- 25 en 1 Petrus 3: 13- 18 (e.v.). Benoem in een paar zinnen wat de kern is bovengenoemde Bijbelgedeeltes. Wat leert dit gedeelte jou over je houding ten aanzien van lijden?
3. Er zijn twee bekende uitdrukkingen over het lijden. [1] "Hoe zwaarder het kruis, hoe groter de genade" en [2] "Hoe zwaarder de last, des te sterkere schouders geeft God". Deze uitspraken geven al aan dat het kruis en het lijden een positieve betekenis hebben in het christenleven. Kun je beschrijven wat je persoonlijke winst is in het dragen van je kruis (voorbeeld: zie Romeinen 5: 3- 5)?

Bart Broekman, Drachten

CC• Excellence – Coaching & Consultancy voor kerken en christelijke organisaties

www.cc-excellence.nl

Het is verboden (delen van dit) dit artikel te publiceren zonder toestemming van de auteur.